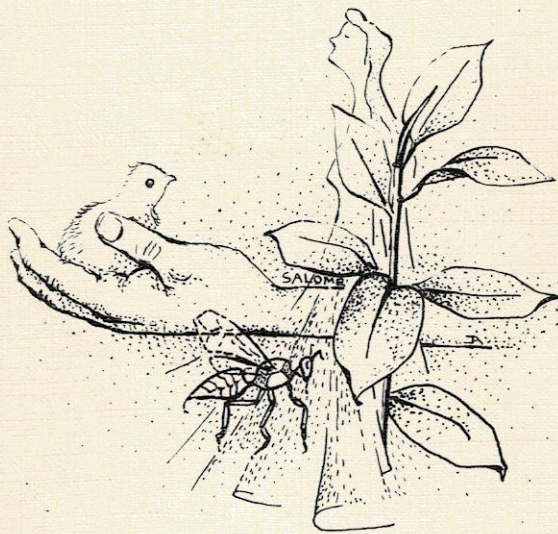

VROOM VRIENDELYK EN VROLYK
KLEIN LIEDBOEK

een bundel gedichten
van J.L.A.

Omslagtekening: Jan Althuisen

*In het jaar 1980
aangeboden
aan personeel en leerlingen van het
Sint-Willibrord Gymnasium te Deurne
als afscheidsgeschenk*

*Vervaardigd in de Drukkerij
van het Missiehuis St. Michael te Steyl*

Voor J.L.A.

Onwezenlijk
als een vogel
wiens wiekslag
ik enkel maar vermoeden kan

verlangend
als een zucht
die ik niet hoor
alleen maar denken kan

oneindig
als een horizon
die geen dichter
ooit bereiken zal

zo ver

zijn je gedichten
dat alleen mijn
onuitspreekbaarste gedachte
ze van heel dichtbij voelen kan.

A. Fontein
Deume, 22-5-1978

Storm en stilte

De bomen op het strand zij zingen zacht
hun lisplend wiegeliel
bij 't ruisen van de avondrode zee.

Zij staan op kale kust in late pracht
van gouden glanzend loof,
een zachte wind neemt stil hun suizen mee.

Als oude eremieten in gebed
alleen met hunnen God,
ver van der weelde-wereld lokkend lied

zijn zij met taaie wortels vastgezet,
als met onwrikbaar geloof
in God, die nooit hen eenzaam achterliet.

Hun God, het is de zee die voor hen ligt
oneindig wijd en diep,
die nooit verandert, nooit dezelfde is;

de zee met haar geheimen zonder licht,
die wijkend immer keert,
die kalm en dreigend, zacht en vreeslijk is.

Wanneer in stormgeloei en schuimgeklots
de doffe donder rolt,
dan willen zij ontvluchten, zuchten zwaar,

maar als de storm doorstaan is gelijk een rots
en Godes toorn bedaard,
dan zingen zij weer zacht en blijven daar.

Sol invictus

0 grote goede zon,
wat ben ik blij
dat jij het won
en dat een nieuw getij
vandaag begon.

0 lieve warme zon!
De winter is voor mij
die niet meer wachten kon
goddank voorbij!

Sol oriens

Het wild beginnen bruist als schuim,
schelpen versplinteren tot licht,
de doorsnee van het waterruim
wordt nevel in het puur gewicht
van schubben goud. Niets is zo heet
als deze vreugde, dit begin;
niets is zo laaiend als de kreet
der weergeboren stervende godin.

Jam hiems transiit

Nu is het suizen uit der buizen
weer kwinkeleren weer
wie wordt mijn postillon d'amour?

Ik moet gaan reizen
dagboek schrijven
makkers staakt uw wild geraas
uw wild rumoer
in de kale struiken

Er varen tuigen door het ijs
er vliegen tuigen door de lucht
o makkers staakt uw wild gerucht:
ik moet op reis!

Stilte in de avond

Alle publiek lawaai
is in portieken, ribesstruiken,
brievenbussen, koeiebuiken
weggekropen; zelfs het draai-
orgel heeft zijn serenade
schuw in de doofpot gestopt.
Alleen tussen de boten en de kade
wordt nog een cadans geklopt
door een hardnekkig spreekkoor
van golfjes die niet zwijgen kunnen;
dat gebabbel moet men ze gunnen
daar zijn ze zee voor.

De zee hoe zilt ze is,
weet niet wat stilte is.

Zonsondergang

'k Heb de zon zien ondergaan,
meende dat de einder brandde:
vacht van vuur, uiteengedaan,
waar zojuist het daglicht landde.

Stil maar onweerstaanbaar steeg
in mijn hart een dwaas verlangen.
'k zei dat God mijn leven kreeg,
als de zon zó 'n uur bleef hangen.

Avondstemming

Er hing een gouden archipel
in eindeloze blauwe vrede
en als een roerloos beeldenspel
speelde er de moede westwind mede.

De mantelzoom van Michaël
volgde als een sleep de zanneslede,
een klankenvonkende avondbel
droeg als een blanke hand mijn bede.

Avond aan zee

Eenmaal heb ik 's avonds zwanen
op de blonde zee gezien
en een bundel gouden banen
als een kostbaar weefstramien.

Eenmaal heb ik lang staan staren
naar het zinken van de zon
die met wolken wind en baren
toverschone weefsels spon.

Visioen

Ik zie een verre lichte dag
die als een slanke toren word
waarop ik eenmaal zeggen mag
wat in mijn hart geboren wordt.

Ik weet een dromenrijk gebied,
waarin ik arg'loos zingen zal
wat in mij groeide tot een lied
dat niemand meer bedwingen zal.

Nu loop ik naar het paradijs
waar God in eeuwig zwijgen is;
maar maak een eindeloze reis
tot mij de stilte eigen is.

Aan de nacht

Vaarwel, beminde nacht, de morgen nadert
en neemt de luiken van uw bruidsvertrek
waar maagdelijk mijn heimwee was vergaderd
et uw geheimnis in een lang gesprek.

De dag klimt uit de bronnen van uw ogen
als een die baadde in uw zuivere ziel.
O nacht, wat is uw duister ingetogen,
dat het van zulk een zoete vrucht beviel.

Wat is uw donker, hangend in de holten
der dalen, deelzaam en van paarden zwaar.
De sterren zijn in groen kristal gesmolten
en vloeien neder van uw glanzend haar.

Idealen

In de fluwelen stilte van de nacht,
als het geruis van rustig ademen
is alsof stenen traag de uren malen,
sluipert verveling doelloos door de wacht.

Rustend na de rondgang door de zalen
waar nu de slaap het wildst rumoer ontkracht
en in zijn droom een enk'le praat of lacht,
leest de verpleger boeiende verhalen.

En zijn hart met zilveren moed bevlagd
gaat door het wijde rijke leven dwalen
gelijk een schip zeilwit van zonnestralen
en met de liefde diep en zwaar bevracht.

Buiten de enge oevers der kanalen,
buiten der eendere dagen vale gracht
vaart nu zijn kof door de gedroomde pracht:
de einderloze zee der idealen.

0 God, ik ben Uw fluit

0 God, ik ben Uw fluit
en door mij gaat Uw adem,
maar ik klink niet luid.

Mijn lied is aarz'lend zacht
en weinigen die het horen.
U ontbreekt geen kracht,

maar ik, Uw fluit, ben zwak
en talloos zijn de plaatsen
waar ik viel en brak.

Gij hebt in groot geduld
mij telkens met Uw adem
weer opnieuw gevuld.

Uw lied is vol en schoon,
maar mijn geluid klinkt mager
en zo vals van toon.

Want ach, ik ben ontstemd
en die U fluiten hoorde
heeft U niet herkend.

Maria Boodschap

Er was een maagdeken dat bad
zoals nog nooit een maagdeken bad
of ooit een mens gebeden had
en aan de Vader behaagde dat.

Er kwam een engel naar omlaag
met van de Heer een wondere vraag.
Zijn vleugelslag doorwuidde traag
het kamerken met een wierookvlaag.

De engel boog devoot en sprak:
O bloesem die geen lentewind brak,
een zware vrucht zal buigen de tak,
maar hem niet breken, maagdeken zwak.

Maria sloeg haar ogen neer:
dit engelenwoord verbaasde haar zeer.
Maar blozend zeide zij zacht en teer:
Ik ben de dienstmaagd van de Heer.

Als in een blanke leliekelk
viel toen een druppel hemelse melk
en werd een honing zoet voor elk,
een maagdenspijs in zilveren kelk.

Er was een maagdeken dat bad,
een moederken met een tedere schat
zoals nog nooit een moederken had
en in haar schoot bewaarde zij dat.

Christoforus

Christoforus zag het geluk
en nam 't als een kind in zijn armen.
Hij tilde het blij op zijn rug
en voelde het strelend verwarmen
der kinderhand dicht bij zijn oor
Toen stapte hij stoer, vastberaden
de schuimende bergrivier door
en merkte zich nauwlijks beladen.

Christoforus waadde verrast,
maar 't Kind op zijn schouder verzwaarde
als een vrucht die tot rijpheid wast
en de reus in de golven vervaarde.

„O kind, uw verrukk'lijke last
zal de kracht van mijn lendenen breken!
Mijn stap wordt vermoeid en onvast.
Ik blijf hier, ten halve, steken . . .
Bedwelmt mij uw spelende hand
die woelt door het woud van mijn haren?
Of word ik, voor 't eerst, overmand
door 't groeiend gewicht van mijn jaren?”

„Christoforus, och als gij wist
wie gij draagt, gij zoudt u verbazen,
dat uw voet niet bij elke stap mist
en uw zinnen niet gans verdwazen.
Gij draagt, Christofoor, uw geluk
en geen zwaardere last zult gij vinden,
want God is een liefdevol juk,
het zwaarst voor Zijn tederst-beminden.

Litanie van Godsvertrouwen

Woon ik als een trillend licht
in de vijvers van Uw ogen?
Weeg ik als een baar gewicht
in de palmen van Uw handen?

Drijf ik als een blanke vlam
in de prilheid van Uw morgen?
Ach, ik ben de zwarte ram,
vastgeworsteld in Uw twijgen.

Vaar ik als een wufte wolk
door het spansel van Uw woning⁷
U is ieder mens een yolk
en Uw liefde is de koning.

Loop ik als een schone pauw
door de schaduw van Uw tuinen?
Hang ik, als in mei de dauw,
op de golving van Uw kruinen?

Slaap ik in Uw warme schoot,
deinend op Uw ademhaling,
als bij nacht een gondelvloot
wiegend óp na elke daling?

Lig ik aan Uw zoete mond
als een fluit aan kinderlippen?
Hoor, een herder fluit zijn hond
om de schapen saam to drijven!

Vader, breek Uw fluit niet stuk
als een man met snelle driften,
maar doorblaas mij met geluk
en verzet Uw milde vingeren.

In mijn handen staat Uw naam
met Uw eigen stift gekorven
en als zonlicht door mijn raam
valt Uw beeld in mijn gedachten.

Aswoensdag

Nu is de palm verbrand
en in de laatste rook
is ons vermaak gedoofd. De Dood verheft zijn hand
en schrijft met zwarte knook zijn groeten op ons hoofd

Zoals op ongerepte sneeuw

Zoals op ongerepte sneeuw een spoor verloren bloed dat vloeide uit de wonde van een ree
dat bij het gaan door struikgewas zijn voet aan doornen had geschonden,
zo zijn de woorden
van dit wankelschrijdend vers
die ik als bloed uit mijn gedachten pers
en neer laat vallen op dit blanke vel
een groet
voor die in duistere stonde
— wat ik met vreugd gedenken moet —
in mij iets edels heeft gevonden.

Herinnering aan mijn Moeder

Ik moet aan anderen vragen
of gij rijk waart, moeder,
of gij veel gelezen hadt en veel geleerd,
maar dat gij aan een koningin gelijk waart,
moeder,
dat voel ik nu nog aan de pijn die mij verteert,
wanneer ik aan u denk
en in uw trekken, moeder,
de grote liefde die mij voortbracht wedervind.

O kon ik u ten leven weder wekken,
moeder,
zoals gij eens het leven gaaft aan mij, uw kind!
Nu kan ik slechts met weemoed aan u denken,
moeder,
als aan een groot geluk,
dat ik to vroeg verloor
en wachten tot uw lieve hand zal wenken,
moeder,
en luist'ren of ik nog
uw zachte stem niet hoor.

Sonnet

*voor pater P. Bordes svd, rector van het kinderziekenhuis Maria Auxiliatrix
te Venlo op zijn 65ste verjaardag, 20 maart 1948*

Dit eerbiedwaardig hoofd, omkranst met witte haren,
met wijsheid volgepropt en kennis menigvoud,
herbergt een jonge geest. Al is het aanschijn oud,
en liet de Tijd zijn spoor van vijfmaal dertien jaren
in zilveren vlokken na, hij moest niet enkel sparen
de vonk die onder d'as zich stadig brandend houdt,
maar 't schijnt zelfs dat de jeugd - het klinkt voorwaar te stout -
zich pas in 't wit gewaad bevrijd kon openbaren.

Is dit de macht van 't kind? Is hier het lieflijk dwingen
der zwakke kleuterhand die 't sterke mannenhart
kan kneden, week als was, en soepel weet te wringen
in speelse dartelheid, wat stug leek en verstard?
Laat dan dees' ouderdom de lof der jonkheid zingen,
daar zelfs een wrakke jeugd de sombre Chronos tart.

In Memoriam

voor pater M. Kammels svd, overste van het missiehuis te Teteringen, overleden 21-12-1940

Wij wisten dat de dood reeds lang aan zijne zijde liep;
maar heeft ons God, die dood en leven beide schiep,
dan niet gewaarschuwd, dat de grote rover in de nacht
zal komen en toch altijd, altijd onverwacht?
Nauw was hij teruggekeerd en gold ons voor genezen,
een derde maal herleefd, als uit de dood verzezen,
gereed opnieuw te worden onze goede vader,
toen was het uur van scheiden, ver gewaand, ons nader
dan ooit voorheen. De zorg die neerwoog op zijn schouder
maakt' hem in ene nacht zo vele jaren ouder
dat toen de morgen kwam, zijn leven was voleind.
Zoals voor snelle vorst de laatste rimpeling verdwijnt
van 't watervlak, zo staakte plots het rustig dalen
en stijgen van zijn borst. Er was geen ademhalen
en geen hartklop meer. Hoe zonder moeite zeilde
zijn ziel, die in gebed reeds bij haar God verwijlde
de zeer gevreesde haven in. O vader, leid ons hart.
Wij zijn door velerlei beproevingen verward
en dragen verder aan de druk die u deed sterven.
Bid nu voor ons, opdat wij vrede en recht verwerven.

Het leven

Ge zult wel ooit bij dichters lezen:
(maar neem dan aan: dat zijn de ware niet:
zij loochenen hun diepste wezen,
of zijn ontkracht door een to groot verdriet
in plaats van dat zij hoger rezen
en zuiver stemden aan het leed hun lied.)

Gij zult dus ooit bij dichters lezen:
„Het leven heeft geen zin en geen verschiet.
't Is smart en tienmaal erger vrezen
en vege schijn de vreugd die 't spaarzaam biedt.
De dood slechts kan die kwaal genezen,
de enige vriend die nooit een mens verried.”

Dit zult ge zelfs bij dichters lezen,
maar neem dan aan: dat zijn de ware niet!

Homo ludens

Ik tel ze af
van ine mine mutten
naar links naar rechts
van tien pond grutten
rondom het graf

voorbij en heen
en weer aan mij
voorbij . . .

steeds weer
wordt er
tien pond kaas
de kring helaas
een schakel korter

want ine mine mutten
is de Baas.

Als muren

Als muren sta ik om u heen
de kamer ben ik waarin gij leeft
gij zijt in mij in alle standen
grens ik aan uw wanden

uw cellolijf gaat door de ruimte
zuigstangen van zoetheid
twee maar genoeg
zachte vluchtheuvels van veiligheid.

Concreatie

Lees uit mijn ogen
het vers dat nog ongeboren is;
kus op mijn lippen
woorden die de weg niet weten;
streef langs mijn slapen
beelden waar alles in woont
waar letters geen raad mee wisten;
en slaap in mijn armen
dat ene onsterflijke kind.

Later

„Ik wou een kleet
niet wijder dan mijn huid
dan liep ik uit
en zou gaan fluiten
daar liep ik binnen mee
en buiten
en door de donkere ruggegraat
van het station
Apollolaan en Kalverstraat
tot aan de boorden van
het warme water . . .
zou dat niet kunnen, pater?"

Nu niet maar later.

Ik heb gevaren

Ik heb gevaren over alle zeeën
en gezocht een haven waar ik pleisteren kon.
Ik heb gedaan wat alle schippers deeën:
lette op de winden en de zon.

Er was geen mens aan wie ik kon vertellen
wat liefde in mijn hart voor liederen zong.
Dan sprak ik tot de zee en tot de sterren
of tot een vis die uit het water sprong.

Ik zag het koude licht van vreemde ogen,
de smalle kusten van een vreemde mond,
maar nergens kwam een witte meeuw gevlogen
met woorden van een ziel die mij verstond.

Temidden van geroep en van gezichten
die mij bestaarden, was ik gans alleen.
Als ik teleurgesteld mijn anker lichtte,
was er niemand die mij smeekte: Ga niet heen!

Wanneer mijn schip weer op de golven deinde
werd ik getroost en herbegon mijn tocht
die nimmer in een havenstad zal einden,
daar ik wil stranden in Gods wijde bocht.

Ad hominem

Zij vroeg mij wie ik was ik
heb geantwoord touw
geantwoord snik
zij bracht mij lachend in het nauw
ik liet mij weerloos vallen
ik ben geen held die op de wallen
heb gestreden zij was een vrouw

ik kan niet denken in het duister
de poorten van mijn stad
moeten open zijn opdat
- korenmolen
film
rotatiepers -
het leven neerslaat in een vers

ik hoor de stilte als ik luister
ik hoor de ruimte als ik hoor
al ben ik christofoor

Het gaat van zelf

Pompwater zijn
de kalveren niet verwennen
drogen op de lijnen
die over het netvlies getrokken zijn

grijsvleugelige insecten plagen
waar egypte geen antwoord op weet
dan horizon taal
en verti kaal

Poging

Er hing een tekening
voor mijn verdroomde ogen
wit veld met blauwe rand
geel lijnenspel middenin
alsof een kinderhand in
steeds mislukkend pogen
gezocht had naar
een onvoltooide zin

Salome

Ik had je als een vogel willen wegen
op mijn handen als een kuikentje van dons
je tulen kleed viel als een lauwe regen
zacht ruisend als het fluisterend gegons
van bijen. Ik had je willen voelen
je gouden voeten en je vlammeend haar
je huid die mild moet zijn geweest als koele
blaren van een ficus. Maar je was niet waar.

Idar-Oberstein

De tranen die de feeën weenden
en die in geel, turkoois en groen,
oranje, lila, vermiljoen
tot zilver en kristal versteenden,
zijn hier gespleten en geslepen,
geregen en in goud gevat
en liggen door de hele stad
begeerd, bewonderd en gegrepen.

De tranen die eens in de aarde
gedruppeld zijn op elfen-bals,
geven nu aan de vrouwenhals
meer lieflijkheid en ook meer waarde.

Voorjaar

Grote molens malen miljoenen
korrels zon tot gele bergen licht
en kinderwagens, autopetten,
boten, bijen en trompetten
voeren als verzilverde galjoenen
het meel voorbij mijn aangezicht.

Ik ben zo blij
als honderd veulens in een wei.
Het lijkt al bijna mei!

Gespin

Als alle poezen nu ineens
hun binnenshuids gespin begonnen,
dan vloeiden eensklaps alle bronnen
van mijn gemoed Hongaars of Weens
en de violen in mijn hart
begeleidden ruisend pizzicato
het onweerstaanbaar moderato
van een vertraagde smart.

Bomen

De meeste bomen zijn royaal
verkwistend zelfs, waardoor
al menig boom zijn goud verloor
en daarna maanden kaal
moest wachten tot de regen
weer al zijn handen had gevuld
met munten die de zon verguldt.

Maar hoeveel hij ook heeft gekregen
voor licht en water was het onbegonnen
werk: zo gewonnen zo geronnen.
Bomen worden oud en grijs
nooit wijs.

Drie copla's

I

Als breekbaar porselein in glazen kastje,
als donzen vogeltje in een zilveren kooi,

zó teder en zó kostbaar was je,
zó lang-niet-lelijk-nee-wat-zeg-ik-mooi.

II

De dag dat jij geboren werd
was een rampdag voor alle vrouwen,
die 'k ooit zou hebben liefgehad,
als ik jou nooit had mogen aanschouwen.

III

Het leven is een dadel in een doosje:
een beetje droog, een harde pit, maar zoet.

Je kunt gelukkig zijn, doch slechts een poosje
en als je doorbijt, proef je roet.

Medana seven jewels

De wijzer trippelt al maar door,
het tikken dendert in mijn oor,
de tijd rent voort.

Ik zoek het woord.
Ik zoek op leven en dood.
Het licht wordt oranje, wordt rood,
de angst stijgt woest naar mijn haren.

Ik trappel, maak wilde gebaren,
ik gil, maar het is niet dat.

Ik vind aan mijn naaktheid geen blad
om to schrijven. Te laat.
Het is morgen.
De wereld vergaat.

Invitatie

Kom, laten wij in ernst
het spel der liefde spelen,
het spel waarbij jij wint,
zonder dat ik verlies
en eerlijk van elkaar
de tedere uren stelen,
elkanders wonden helen
en delen ons gemis.

Ik weet

Ik weet
dat lief en leed
door dik en dun verbonden zijn.

Er is geen vreugde die niet sterft
en geen geluk dat niet bederft:

Wie honderdmaal de liefde vond,
vond honderdmaal een pijn.

Geveerde straten

Geveerde straten van een oude makelij
voeren naar weiden met spontane bloemen;
ranonkel, anemoon en akolei
en nog veel meer die ik niet kan noemen.

Behalve dát zijn er de groene geuren:
een nieuwe geur voor iedere neus.
Maar dominant zijn toch de kleuren:
één kleur als een sprakeloze reus,
één als een vroedvrouw die haar handen
beschermend om het leven legt,
één als een nar die wijze dingen zegt
en ook een kleur uit onbeschreven landen.

Maar eerst moet je die nauwe straten door
die oude straten met hun zieke huizen
en stoplichten en lange goten goor
van mensenstof en rottende abuizen.

Up and down

Soms ben je een stip aan de horizon,
zo ver als een vluchtende vogel;
soms ben je achter de eenzaamheid,
een droom, een verleden, een waan.

Maar dan weer mijn hart,
de binnenkant van mijn huid,
mijn warmte, mijn bloed, het geluid
van mijn stem, de gloed
in de schelp van mijn ogen.

Soms ben je geloof en hoop
en donker en tastend verlangen
en angst en pijn en gemis.

Maar dan weer de liefde, een nest,
een mond, een hand, een haven,
een zoetheid en teder en zacht,
een kamer om in te wonen.

Aquarel

Onder water zwemmen zwijgend
bijna roerloos tussen ranke
langzaam wiegelende twijgen
twee verliefde vissen.

Nauwelijks bewegen zij hun
sluierdunne lange vinnen.
't Lijkt of zij elkande
met hun trage lippen kussen.

Stille vissen onder water;
trage tedere streelgebaren
vagen schijnbaar pijnloos weg de
wonden van de jaren.

Dromen zijn als sterkgekruide
geuren die de kamer vullen
niemand kan ze weren uit
de neus, al zou hij 't willen.

Drieluik

I voor Margariet

Margarietje,
vergeet-me-nietje,
duizendschoon
en kruidje-roer-me-niet, je
bent voor altijd metterwoon
gevestigd in dit liedje!

II voor Marjolein

O Marjolein,
waar zal ik zijn,
als ik niet meer
in de zeeën
van jouw diepe, donkere reeë-
ogen verdwijn!

III voor Annette

Zoals een vleugje zon licht
over 't landschap strijkt dat onder
grauwe wolken triest en somber
leek, zo gleed soms over jouw gezicht
ineens een glimlach, en het wonder
van de bloem die uit het donker
oprijst werd opnieuw verricht.

Als mens zo bloot

Als mens zo bloot te staan
in al je kleren
te weten
niet te weten
zeker in onzekerheid
dat toch de zon zal schijnen
zelfs al schijnt
door de regen
op de sneeuw
in de modder

dat er mensen zijn
die van je houden
desondanks
niettemin
misschien

Kind

Hij die liefde geeft
is hij die liefde vindt;

geef uw liefde aan een kind
en ge zijt, zolang ge leeft,
nooit onbemind.

Vragen

0 er zijn zoveel vragen
als er weinig wegen zijn!
Waarom zit de wind te klagen?
Hebben bomen wel eens pijn?

Mag de zee nooit slapen?
Kan de zon niet terug?
Ach, en dan de schapen
met hun gelaten rug!

Kunnen die alleen maar blaten
en lopen met al die wol?
Met jou valt niet te praten:
jij zanikt voor de lol!

Spleen

Een onbegrepen mensenleed
dat eenzaam door de regen reed
op zoek naar mededogen,
ontmoette achter Medemblik
een pasgeboren wanhoopssnik
met tranen in zijn ogen.

Hij viel hem wenend om de hals;
zij dansten een macabre wals
waarbij zij somber zongen.

Maar toen hij weer zijn rijwiel greep
was 't of een vuist zijn hart toekneep:
Zijn voorband was gesprongen.

Streepje

Als mijn in Hamburg geboren tante
- zij heet Eva en was goevernante
op Guadeloupe voordat zij trouwde met mijn oom -
het woordje ,minimum' schrijft
met haar keurige duitse hand,
dan staan er veertien streepjes naast elkaar
met boogjes en haaltjes verbonden.

En schrijft zij ,immuun',
dan zijn het er dertien.
Ik wil maar zeggen:
één streepje kan veel veranderen.

Twee hondeogen

Onlangs zijn twee hondeogen
vroom ter bedevaart getogen,
want, ocharm, ze waren scheel.
Daarom zeiden ze ook niet veel
En de taal die zij verkochten
was noch recht, noch krom (met bochten),
maar zo schuin als een open brug.
Daarom zijn ze maar gaan bidden
aan den rozenkrans, in 't midden.

En zij kwamen recht terug!

Twist

Gust Augurk en Ben Banaan
lagen samen
voor de ramen
van een fruitzaak aan de Zaan.

Gust zei: „Foei, ik zou me schamen,
zag ik net zo geel als jij!
Want men zou mij, zure bommer,
vast verslijten voor komkommer!”

„Een kikker is geen koe,” zei Ben,
„al loopt hij in de wei!”

Appelbol

Daar was eris een appelbol
die sloeg van pure pret op hol.

Hij draafde in gestrekte draf
de landkaart van zuid-limburg af.

Van Heel naar Heer,
Van Mesch naar Mheer
en toen de Cauberg op en neer.

Zo landde hij te Limmel.

Daar werd hij door een smid herkend
aan zijn pedanterig sleep-accent.

De smid zei: „Knol,
jij lijkt wel dol!
Je bent geeneens een appelbol:
je bent een appelschimmel!"

Een zwezerik uit Vlierden

Een zwezerik uit Vlierden
die waaide lustig pier.
Hij kwam in Lage-Mierde
en sloeg toen door naar Lier.
Van je fiedele, fiedele, born, born, born.
Een zwervende zwezerik maalt nergens om!

Een dienaar van Sint-Hermandad
in deze wijdvermaarde stad
sommeerde hem
met stentorstem:
„Wie zijt gij en wat doet gij hier?
Kom mee naar 't pliesiebro!"

De zwezerik met hoge borst,
- dat men hem zoiets vragen dorst! –
sprak fier:
„Ik ben een wandelende nier
incognito!"

Historisch

Op zeven mei van achttien zestig
sprak Hertog Jan: „Ik vind het pestig,
dat Anna van de Overburen
mij in mijn eetzaal kan bekluren.
Wat heeft dat mens ermee te schaffen
of ik konijn eet of giraffe?
Ik zal de blinden moeten sluiten,
of horren maken voor de ruiten.”

Sindsdien at Hertog Jan de tiende
slechts onder 't oog van zijn bediende.

En boos en bokkig lonkte Anna
een andere man dan Hertog Jan na.

Twee krokodillen

Twee krokodillen
trokken samen touw.
Het touw begon te rillen
en te gillen:
„Au! Au! Au!
Je knijpt me bont en blauw!”

Maar die nare krokodillen
riepen met een snauw:
„Dat is net goed voor jou!
Je moest niet anders willen!
Waarom ben j'anders touw!?”

Schildpad

In Oosterblokker was een schildpad
- woonachtig in een ton -
die reeds als baby-pad gewild had,
dat hij fietsen kon.

Zijn vader was daar fel op tegen
en knorde orthodox:
„Zo'n dwaas gedoe brengt zelden zegen:
blijf maar in je box!

Een pad met zulke malle streken
draait eens de soeptrien in!"
Maar 't padje liet zijn paatje preken,
deed zijn eigen zin.

Zijn lot geeft reden om te vrezen:
nu prijkt hij op 't menu.
en heet, al wou hij fietspad wezen,
Potage à la Tortue!

Pijnboom

Een pijnboom in de Biezenmortel
had mond- en klauwzeer aan zijn wortel.

Hij liep ermee naar zes doktoren,
maar kreeg bij elk consult te horen:

„Gij moet uw wortel laten trekken,
want tegen zulke zieke plekken

bestaat geen andere remedie."
De boom, ten einde raad, wat dee die?

Waartoe de wanhoop en het lijden
een deugzaam pijnboom kunnen leiden,

dat kunt gij zelf in gindse gouwen,
als gij daar ooit passeert aanschouwen:

Hij staat, ontdaan van tak en wortel,
als spoorboom in de Biezenmortel.

Kabouter

Onder de kaasstolp
zit een kabouter
en zijn zus beet Jikkemien.
Heb jij ergens
Stille Wouter
heb jij Jikkemien gezien?

Want wie weet
waar Willem Wouter,
o wie weet waar Wouter woont?
Onder de kaasstolp
zit een kabouter.
De eerlijke vinder wordt beloond.

Schelpen-neeltje

Van een schelp maak ik je hoedje
en je haar van schapewol,
maar geschilderd wordt je snoetje:
ogen groot en wangen bol.
Al heb ik naald noch draad,
je komt van hals tot voetje
zo keurig in je goedje,
dat ieder in de straat
je lachend knikkend gadeslaat
en zegt: „Dag Neel
van Schelpen-heel,
ik groet je!"